Poněvadž žádost o rozluku podaná po rozumu § 15. al. b) zák. o rozluce manželské opírá se toliko o dobrovolný rozvod, povolený krajským soudem v Táboře, není tu podmínky § 20., odst. 2. cit. zák., aby totiž soud tento byl rozhodl spor o rozvod, což předpokládá rozsudek, nastává tu tedy příslušnost podle č. 3., téhož §.

Je tedy vzhledem k tomu, že odpůrce žadatelčin jest dle zjištění ve spisech, odsouzen byv k doživotnímu žaláři, v trestnici na Pankráci, podle § 67. j. n. příslušným zemský soud v Praze jako obecný soud odpůrcův.

Rozhodnutí vrchního zem. soudu v Praze ze dne 31. prosince 1919, č. j. Nc V 149/19-1.

Rozhodnutí toto nepotřebuje správně ani doslovu zákona ani nevystihuje účelu jeho. V onom směru přehlíží, že § 20., č. 2. praví »rozhodoval«, nikoli rozhodl. Zvoleným tímto širším výrazem zahrnuta jest zajisté veškerá činnost soudcovská, vztahující se na žalobu o rozvod, tedy nejen věcné rozhodnutí o ní rozsudkem, ale i také na př. již její vyřízení, ustanovením předepsaných tří roků smírčích, odmítnutí pro nepříslušnost a t. d. Proto restriktivní výklad vrchního soudu příčí se zřejmě doslovu zákona. — Účelem jeho bylo patrně, aby pouhým paktem, že některý soud žalobou o rozvod se již zabýval, založena byla jeho příslušnost k rozhodování o žádosti za rozluku. Proniká tu myšlenka táž, jež vedla k všeobecné zásadě o perpetuatio fori, vytčené v § 29. j. n., jejíž důsledek jeví se i v kompetenčním předpisu § 77., odst. 2. j. n. S hlediska theoretického dlužno dotyčné ustanovení schváliti; jet odůvodněno úvahou, že teprve rozlukou manželství ukončeno jest definitivně právní zrušení manželského svazku, jehož faktické zrušení nastalo rozvodem soudním, ať dobrovolným nebo rozsudkem vysloveným. R. z. s. Dr. J. Říha.

Likvidace společnosti jest dostatečným důvodem k osvědčení nebezpečí ve smyslu druhého odstavce §u 379. ex. ř. k povolení prozatimního opatření.

Firma A. žalovala akciovou společnost B. v likvidaci se nalezající se sídlem ve Vídni pro 350.000 K u obchodního soudu v Praze jako soudu dle § 99. j. n. příslušného a osvědčivši přiměřeně svůj nárok, žádala ku zabezpečení jeho o prozatimní opatření zápovědí vybrati pohledávku + 350.000 K, kterou žalovaná firma za dodané zboží měla u firmy C. v Praze.

První soud návrh na prozatimní opatření zamítl, poněvadž okolnost, že žalovaná firma jest v likvidaci a má sídlo své ve Vídni, nestačí k osvědčení nebezpečí, že by bez navrženého opatření odpůrce zatajením, zavlečením neb jinakým nakládáním s předměty svého majetku dobytí pohledávky navrhovatelčiny značně ztížil.

Vrchní zemský soud v Praze k stížnosti firmy A. usnesení první stolice změnil a navržené opatření povolil, jelikož již ze znění firmy »B. v likvidaci« plyne, že žalovaná bude se snažiti pohledávky své vybrati. Vybere-li ale žalovaná své pohledávky v Čechách, bude tím zcela přirozeně dobytí žalobčininy pohledávky na firmě žalované, která má sídlo v cizozemsku, ztíženo.

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 3. září 1919 R I 342/19 dovolacímu rekursu žalované nevyhověl.

Odůvodnění: Není sporu o tom, že žalovaná akciová společnost jest v likvidaci a že má své sídlo v cizině.

Dle čl. 133, 137, 141. 142. 244 a 245 obch. z. jest účelem likvidace, vyvoditi majetkové důsledky ze zrušení společnosti, zpeněžiti její jmění, zaplatiti z něho dluhy a zbytek rozděliti mezi společníky dotyčně akcionáře. Likvidaci pokládati jest tedy za činnost, která obrožuje ve smyslu 2. odstavce §u 379. ex. ř. ony věřitele společnosti, jejichž pohledávky jsou sporny, jak tomu jest co do pohledávky žalující firmy, o kterou jde. Nebezpečí hrozící žalující firmě je tím větší vzhledem na to, že sídlo této společnosti nachází se v cizině, neboť tato okolnost by mohla podstatně ztížiti vymáhání zažalované pohledávky, kdyby navržené prozatimní opatření nebylo povoleno. Proč žalovaná společnost vstoupila v likvidaci, není důležito. Právem tedy soud rekursní dospěl k přesvědčení, že jsou tu podmínky odstavce druhého §u 379. ex. ř., vývody dovolacího rekursu pak nejsou způsobilé, aby vyvrátily správnost názoru tohoto.

Z toho plyne, že dovolací rekurs není oprávněn, pročež nebylo mu vyhověno.

ZE DNE.

Spolek německých notářů republiky československé. Počátkem února ustavil se v Praze v německém kasině spolek německých notářů republiky československé. Pokládáme tento krok německých našich kolegů za nesprávný a za nešťastný.

Nešťastný proto, že se tím posice našeho spolku notářů československých jen oslabuje a že význam nového spolku německého pro stav notářský nebude pražádný. Spolek notářů československých zůstane i nadále jediným representantem notářstva naší republiky a že representantem takovým se osvědčil, toho důkazem jest celá řada úspěchů, které pouze jemu děkovati máme. Německý spolek notářů bude již počtem svých členů úplně bezvýznamný a nebude míti ani vlivu ani moci, ani příležitosti, aby hájil zájmy veškerého notářstva, poněvadž sídlo jeho není v Praze a nemůže tudíž zavčas zakročovati ve věcech týkajících se našeho stavu, které vždy jsou velice akutní a vyžadují okamžité intervence jednání a vyjednávání. Spolku německého nebylo třeba. Spolek notářů československých upravil své stanovy tak, že bylo možno i našim kolegům německým přistoupiti k němu, poněvadž dávala se jim ve stanovách možnost, aby zřizovali při každé komoře notářské zvláštní odbory, v nichž se mohli organisovati a prostřednictvím jich mohli podávati návrhy výkonnému výboru, jenž jistě každého námětu z řad našich kolegů ujímá se s ochotou co největší. Založení zvláštního spolku notářů německých jest ale též krokem nesprávným, neboť na spolek ten bude se vždy, u všech úřadů a u všech kolegů českých hleděti jako na spolek význačně nacionální, kterýmž také spolek ten bude, poněvadž spolek, jenž hájí pouze zájmy stavovské, tu již jest a zajisté úplně pro celé notářstvo postačí. Že spolek německých notářů stojí na stanovisku nacionálním, jde z toho, že obrátil se na komory notářské s oznámením, že od 1. ledna 1920 spojil se s německo-rakouským spolkem notářů ku společnému vydávání časopisu »Notariatszeitung« a že obrací se s bizarní žádostí na komory naše, aby důležité věci, týkající se notářů a kandidátů, zejména i vypisování soutěží, uveřejňovány byly v tomto časopisu, jenž vychází ve Vídni, tedy v cizím státě. Máme velikou pochybnost, že jest přípustno, aby spolek založený v naší republice, dohodoval se se spolkem cizího státu na vydávání společného spolkového orgánu, zejména však divíme se, jak mohl praktický právník, tím více notář, zaujímající veřejný úřad v našem státě, dožadovati se toho, aby úřední korporace tohoto státu, jakým jsou notářské komory, uveřejňovaly úřední své vyhlášky v časopise cizího státu.

Nemůžeme jinak, než jednání toto rozhodně odsouditi.

Jak jinak chovali se čeští notáři za starého Rakouska.

Takměř všichni byli členy rakouského spolku notářů a přispívali na udržení a povznesení tohoto spolku nejen svou hřivnou peněžitou, nýbrž i duševní svou prací, přispívajíce odbornými články do odborného časopisu a na valných hromadách delegátů všech odborů přinášeli vždy řadu zdravých námětů a vědecky vypracovaných rozborů. Jsme jisti, že s návrhem naším souhlasiti budou všichni naši kolegové, kteří v organisaci notářské vidí palladium svého stavu a nikoliv kolbiště pro spory národní.

Naše styky se Slovenskem. Notářská komora v Bratislavě obdržela též ku podání dobrozdání sazbu notářskou. Za tou příčinou dotazovala se našeho spolku, v jakém smyslu se vyjádří. Spolek náš přípisem ze dne 5. února t. r. podal náležité vysvětlení a použil této příležitosti, aby navázal styky se slovenskými kolegy. Akce ta korunována byla výsledkem, jak dokazuje přípis notářské komory v Bratislavě ze dne 25. února t. r. a jenž zní:

»Predsednictvo spolku notárov československých v Prahe.

Komorá Vám zdvorile ďakuje za všetky Vaše ustávania dosavádne a prosí Vás i na ďalej s tou istou horlivosťou a vytrvanlivosťou zastavať naše stavovské záujmy. Nová sazba v mnohých ohľadoch nebude nám zodpovedať, máme ale to potešenie, že žiadosťami alebo pamätnými spismi možeme s času na čas pána ministra spravedlnosti o nesprávnosti jednej alebo druhej položky presvedčiť, a tak ľahkým spôsobom nápravu novellárnou cestou docieliť. Sdelený bol celý obsah Vašeho kollegiálneho dopisu de dato 5./II. 1920 členem komory shromaždeným vo výborovém zasadnutí 22ho februára 1920, a bude